

425 Ty Boží láska

transpozice -4

Vstup, Před evangeliem, Obětní průvod, Přijímání, Závěr

Vstup

1. Ty Bo - ží lás - ko, kte - rá va - neš tmou ča - su z věč - na

do věč - na, jež svě - ty tvo - řit ne - u - sta - neš,

ty je - di - ná, ty sku - teč - ná; přijď, ho - lu - bi - ce

o - ce - á - nů, když zr - cad - lem byl své - mu Pá - nu svět če - ka -

jí - cí na tvůj dech, jak če - ká srd - ce mé a srd - ce všech.

2. Z archandělského zvěstování
 tys Boží dívku zastínil,
 já slyším její přitakání
 a na něm toužím mít svůj díl:
 aby se ve mně ledy hnuly,
 abych byl živ jen po tvé vůli,
 o Kristu svědčil v skutcích svých,
 jak chce můj Pán a Bůh na nebesích.

Obětní průvod

4. Na hoře Tábor světlem jsi byl,
 když odkryl Syn svou Boží tvář,
 a její slávu věrným slíbil,
 až tmy se všechny změnil v zář.
 Tak svědčí světlo tvé i nyní,
 jak Boží láska divy činí,
 když dary brázd a zemských rév
 mění se v skutečné tělo a krev.
6. Před světem v bázni shromáždění,
 přátelé pravdy jedině
 doufají jen v tvé utěšení
 a všechna bázeň pomine.
 Ty jsi ta síla, Duchu Boží,
 kterou sám Kristus do nás vloží,
 když tělem svým a krví svou
 sytí svou rodinu apoštolskou.

Před evangeliem

3. Ty hlase Otcův u Jordánu,
 kdy Syn se k dílu ubíral,
 mluv srdci mému o mém Pánu,
 jak pro mě žil i umíral:
 o tvůrčí síle vody křestné,
 o lásce Páně přebolestné,
 o krvi z kříže proudící
 nad mou a nad každou křtiteľnicí.

Přijímání

5. Ten, jenž za nás byl ukřižován,
 mocí své lásky z mrtvých vstal,
 proroky tvými ohlašován,
 nad smrtí vítěz, živých král.
 Přichází k těm, kdo ze vši síly
 v moc Boží lásky uvěřili:
 Přijměte Ducha svatého,
 vejděte do slávy Otce mého.

Závěr

7. Ty jsi ta hloubka věčných moří,
 bezpečná míra svobody,
 jsi moudré slunce, které hoří
 nad Kristovými národy.
 A v jeho záři nepočaté
 svítí nám pravda církve svaté.
 Neustaň, Duchu Boží, v nás
 být duchem pokoje pro všechn čas.

Vstup 2

2. Z archan-děl - ské - ho zvě - sto - vá - ní , tys Bo - ží dív - ku

za - stí - nil , já sly - ším je - jí při - ta - cá - ní ,

a na něm tou - žím mít svůj díl: a - by se ve mně

le - dy hnu - ly, a - bych byl živ jen po tvé vů - li, o Kris - tu

svěd - čil v skut - cích svých, jak chce můj Pán a Bůh na ne - be - sích.

Před evangeliem

3. Ty hla - se Ot - cův u Jor - dá - nu, kdy Syn se k dí - lu

u - bí - ral, mluv srd - ci mé - mu o mém Pá - nu,

jak pro mě žil i u - mí - ral: o tvůr - čí sí - le

vo - dy křest - né, o lás - ce Pá - ně pře - bo - lest - né, o kr - vi

z kří - že prou - dí - cí nad mou a nad kaž - dou křti - tel - ni - cí.

Obětní průvod

4. Na ho - ře Tá - bor svě-tlem jsi byl, když od - kryl Syn svou

Bo - ží tvář, a je - jí slá - vu věr - ným slí - bil,

až tmy se všech - ny změ - ní v zár. Tak svěd - čí svě - tlo

tvé i ny - ní, jak Bo - ží lás - ka di - vy či - ní, když da - ry

brázd a zem - ských rév mě - ní se v skuteč - né tě - lo a krev.

Přijímání

5. Ten, jenž za nás byl u - kři - žo - ván, mo - cí své lás - ky

z mrtvých vstal, pro - ro - ky tvý - mi o - hla - šo - ván,

nad smr - tí ví - těz, ži - vých král. Při - chá - zí k těm, kdo

ze vší sí - ly v moc Bo - ží lás - ky u - vě - ři - li: Při - jmě - te

Du - cha sva - té - ho, vej - dě - te do slá - vy Ot - ce mé - ho.

Přijímání 2

6. Před svě-tem v bás - ni shro-máží - dě - ni, , přá - te - lé prav - dy

je - di - né , dou - fa - jí jen v tvé u - tě - še - ní ,

a všech-na bá - zeň po - mi - ne. Ty jsi ta sí - la,

Du-chu Bo - ží, kte-rou sám Kris - tus do nás vlo - ží, když tě-lem

svým a kr - ví svou sy - tí svou ro - di - nu a - po-štol - skou.

Závěr

7. Ty jsi ta hloub - ka věč-ných mo - ří, bez-peč - ná mí - ra

svo - bo - dy, jsi moud-ré slun - ce, kte - ré ho - ří

nad Kris - to - vý - mi ná - ro - dy. A v je - ho zá - ři

ne - po - ča - té sví - tí nám prav - da cír - kve sva - té. Ne - u - staň,

Du - chu Bo - ží, v nás být du - chem po - ko - je pro vše - chen čas.